

соціальний захист, право на житло, право дітей-сиріт і дітей, позбавлених батьківського піклування, на державне утримання і виховання, право на освіту і соціальне забезпечення тощо.

В Україні існує близько 60-ти нормативних актів щодо соціального захисту інвалідів, людей похилого віку, пенсіонерів.

При розробці соціальної політики в сучасній Україні, з одного боку, дотримувалися міжнародних стандартів і нормативних актів, а з другого – враховувалися суто національні аспекти – існуюча традиція, досвід, практика.

Таким чином, законодавство України становить певну базу соціальної політики, забезпечує її правовий статус, створює правові умови для ефективного регулювання системи соціального захисту, соціальної допомоги і соціальної підтримки населення.

*Науковий керівник: Новікова Н.С.,
ст. викладач*

УДК 316.334 (043.2)

Карплюк А.О.

Національний авіаційний університет, Київ

ЕТАПИ СТАНОВЛЕННЯ МОЛОДІЖНОГО РУХУ В УКРАЇНІ

Формування правової української держави передбачає участь різних верств населення в управлінні суспільними і державними справами. Питання розвитку молодіжного руху в Україні стало об'єктом дослідження багатьох науковців.

Різні підходи до визначення молодіжного руху в Україні розкриваються в роботах О. Корнієвського, В. Якушика, В. Головенько, М. Головатого.

Більшість дослідників вважають, що перший етап припадає на 1985-1988 роки, коли створюються нові не багаточисельні неформальні групи молоді, метою яких була реалізація своїх потреб, задоволення власних інтересів.

Особливо виділялись угруповання фанатів, панків, рокерів, металістів тощо. Дуже часто їх вчинки провокували на протести іншу частину молоді, населення.

1989-1991р – хронологічні межі другого етапу. Він характеризується:

- утворенням молодіжних груп і різноманітних організацій;
- активним поширенням різних молодіжних дискусійних гуртків і клубів.

В той же час молоді люди прагнули реалізувати свої потреби через активну політичну діяльність, протистояти певним чином різним соціальним інститутам.

З 1991 року бере початок новий етап в розвитку молодіжного руху. Саме в цей період Україна здобула свою незалежність, в результаті чого в країні активніше почали проводити політику щодо нашої молоді. Важливою датою для розвитку молодіжного руху було прийняття 1992 року Декларації «Про загальні засади державної молодіжної політики в Україні». На даному етапі розвитку суспільства з кожним днем збільшувалась чисельність молодіжних організацій. В 90-ті роки в Україні функціонує понад 30 всеукраїнських, а також понад 200 регіональних молодіжних угруповань, розвивається система державних інститутів, які займаються формуванням та здійсненням державної

К. Плоский пропонує власну періодизацію сучасного українського

молодіжного руху, розмежовуючи в його розвитку три етапи: I етап «зародження» кінець 80-х-середина 90-х років ХХ ст.; II етап «політизація» (середина 90-х років ХХ ст.-2004 р.); III етап «диференціація» (2004-2008р.) – організаційне становлення молодіжних організацій, поява нових форм молодіжної активності [1, с. 36].

Показники, що існували на той час в Україні по відношенню до молодіжних об'єднань не задовольняли молодих людей, про що свідчить накопичення проблем, яких з кожним роком ставало все більше. Також, варто зазначити про пасивність частини молоді щодо участі в громадському житті.

Отже, на сучасному етапі розвитку суспільства можна стверджувати, що за роки незалежності молодіжний рух в нашій країні почав занепадати. Останнім часом активізували свою діяльність неурядові молодіжні громадські організації у формі фондаций, платформ, центрів. Основну увагу вони приділяють неформальній освіті, культурно-просвітницькій діяльності, створенню соціальних проєктів.

Список літератури

1. Плоский К. В. Молодіжний громадський рух як чинник державотворення в Україні: дисертація на здобуття вченого ступеня кандидата наук з державного управління: 25.00.01 / К. В. Плоский. – Київ: 2009.

*Науковий керівник: Шатило Ю.П.,
канд. психол. наук*

УДК 340.121.5 (043.2)

Крокос В.С.

Національний авіаційний університет, Київ

ПРАЦЕВЛАШТУВАННЯ ВАГІТНИХ ЖІНОК ТА ЖІНОК З МАЛОЛІТНІМИ ДІТЬМИ

Кодекс законів про працю України, Закон України «Про охорону праці», Закон України «Про відпустки» передбачає гарантії для працюючих жінок з малолітніми дітьми. Таким чином реалізуються конституційні норми про охорону материнства і дитинства.

Вагітні жінки і жінки, які мають дитину віком до чотирнадцяти років мають право ставити роботодавцю ряд вимог:

- встановлення неповного робочого дня або неповного робочого тижня;
- переведення на легшу роботу у разі якщо жінка не може належним чином впоратись із своїми трудовими обов'язками (при цьому зберігається середній заробіток за попередньою роботою);
- надання додаткової перерви як мінімум кожні 3 години по 30хв, окрім загальної обідньої перерви, у випадку наявності дитини до 1,5 року.

Таким жінкам заборонено відмовляти у прийнятті на роботу і знижувати їм заробітну плату з мотивів, пов'язаних з вагітністю або наявністю маленьких дітей (до 3-х років), а одиноким матерям – за наявності дитини віком до 14-ти років чи